

Bohoslužby v Zábřehu 4.května 2014

Lk 24, 13-35

Milé sestry, milí bratři, evangelium je na cestě. Taková bývá má první myšlenka, když čtu tento příběh dvou putujících učedníků. Přitom vlastně oni žádné evangelium zpočátku nenesou. Spíše naopak. Jejich myšlenky se upínají k události velice smutné, k události, která jim přinesla určité zklamání. A tak se vydávají na cestu, ne však kvůli evangeliu, ale kvůli svému smutku, možná kvůli svým běžným povinnostem. Byl přeci první den týdne a i když měli za sebou velkou událost, bylo třeba se věnovat i běžným věcem. A tak jdou a rozmlouvají.

Cesta je ideální příležitost k povídání. Vždyť čas takto rychleji plyne, rychleji se blíží cíl. Dobře se také uspořádávají myšlenky. Na cestě člověka většinou nic moc neruší a tak se může soustředit. V dnešní době má tak často člověk na cestě čas na věci, které běžně odsouvá, protože musí řešit něco jiného, naléhavějšího, neodkladnějšího. A tak právě na cestě je čas na rozhovor, četbu, přemýšlení. Zejména přínosné pro život člověka může být, když se na cestě k němu přidá někdo takový, jaký se přidal ke dvěma učedníkům. Jejich rozhovor se zabíral tématem aktuálním, hledali nějaký způsob, jak se s ním popasovat. A svým způsobem to byl takový bludný kruh. K čemu se dá vlastně dojít, když budeme o událostech stále mluvit? Máme šanci se dobrat nějakého závěru, když budeme mít pořád jen ty jedny a samé informace a možnosti? Myslím, že se moc nikam dál posunout nedá. Dá se jen kolem dokola kroužit, ale bez toho, aby člověk našel svůj cíl. Člověk je při svém hodnocení situace poměrně dost omezen, pokud vychází jen ze své zkušenosti a toho, čeho byl svědkem. Aby se pohnul někam dál, potřebuje také pohled odjinud, zvenčí, nějaký nový impuls, něco, co doposud nevěděl a nebral v úvahu. Tím impulsem se pro učedníky stává přítomnost dalšího poutníka, který jde s nimi.

Máme různé pohledy na Ježíše, na jeho dílo a následování. A můžeme debatovat o tom, jak se toto dílo promítá do našeho života. Můžeme vést dlouhé rozhovory o tom, co znamenalo, když řekl to či ono. Ale moc se toho nepovede vyřešit, když zůstaneme jen u toho, jak to vidíme my sami a jakou máme s Ježíšem zkušenost. Ježíš do rozhovoru těch dvou tak vnáší první zásadní otázku. Co se vlastně stalo, o čem to společně mluvíte? Blbá otázka, může jednoho napadnout. Proč ji řešit? Vždyť je už dávno vyřešená. Víme, co se stalo, víme, co jsme viděli. Avšak najednou je šance aby si to znovu připomínali. Mají možnost vidět nejen příběh, ale i hlavního hrdinu. Jde o Ježíše, který je prorok mocný slovem i skutkem, o Ježíše, o kterém doufali, že vykoupí Izrael. A teď je na řadě otázka, co vlastně tyto pojmy znamenají. Ježíš je prorok. Ježíš

je vykupitel Izraele? Jakou jsme měli představu? Vzato od konce, představa byla minimálně taková, že Ježíš nemůže skončit na kříži. Smrt kříže nejde dohromady s tím, že je prorok a vykupitel. Když to nejde dohromady, jaká je tedy ta konkrétní představa vykupitele a díla proroka? Vše, co se dělo, bylo v pořádku, až na ten konec. Ten tam poněkud vyčnívá jako rušivý element. Proto je vše tak traumatizující. Nicméně to není všechno, ještě je tu svědectví prázdného hrobu. Takže prorok, vykupitel, končí na kříži, což by neměl, ale jeho hrob je prázdný, což by tedy mělo být dobře, ale zase je to něco, co neseď. Je to tedy pěkně zamotané. Zvláště proto, že se do myšlení těch dvou promítá mnoho věcí, které vidí po svém, které interpretují jako dílek skládačky, která se jim hodí, nikoliv jako odhalení cesty, kterou vybral Bůh. Proto se celá věc zdá být nelogická a pozoruhodná. Jenže k tomu, aby dosáhli porozumění celé věci, potřebují to základní dát do správných souvislostí. Je tedy dobré, když učedníci můžou začít rekapitulací toho, co vědí a poznali. Kým pro ně Ježíš byl? Je správně řečeno, že byl prorok, byl vykupitel. Co ale tyto pojmy znamenají? Ježíš učedníkům začíná odkrývat Písma, která se ho týkají. V nich je poznatelné, co znamená, že je někdo prorokem a v čem je lidské vykoupení. Je to právě ten potřebný impuls zvenku, který člověk potřebuje, aby mohl porozumět.

Když je Ježíš s učedníky na cestě a otevírá jim Písma, je to něco, co je velmi příjemné. Sami na to vzpomínají, že jim srdce hořelo. Ale celý proces porozumění tím nekončí. Začínali patrně pociťovat takový klid ve svém nitru, protože v otvíraných Písmech poznávali, že Ježíš jako prorok svůj úkol splnil beze zbytku, vždyť byl Božím hlasem, který obrátil pozornost člověka k Bohu. Dokonce i s tím vykupitelem se to začalo jevit jasnější. Vykoupení přináší člověku přeci oběť. Nemůže být vykoupen jinou cestou. Proto musel Vykupitel trpět smrtí na kříži. Jinak by nemohl být skutečný vykupitel, zachránce. Ve slově Písma přeci nejde o Izrael a jeho mocenskou pozici. Jde o lidský život. Je-li v určité době chráněn Izrael jako národ, je to proto, aby mohl být dán prostor životu podle Božího zákona, aby se ho mohly národy mít kde učit. Proto není cesta vykoupení v obnově panství nad nějakým územím, ale v obnově panství Božího nad lidským srdcem.

Je tedy učedníkům známo, proč se vše muselo stát, pochopili smysl kříže a snad i to, že ukazuje k prázdnému hrobu. Proč ale mají pořád pocit, že to není vše? Možná by ještě rádi dál naslouchali. Cesta v takovém hovoru uběhla poměrně rychle, den se už schyluje ke konci, proč neseřvat v této společnosti ještě nějakou dobu? A tak učedníci zvou Ježíše ke společnému stolu. To je další dobré místo, kde se dá naslouchat, přemýšlet, zapomenout na spěch světa i našeho života. Jenže u tohoto stolu ke slovům již nedojde. Dojde k něčemu mnohem zásadnějšímu. Učedníci ve svém průvodci poznávají Ježíše ve chvíli, kdy láme chléb. Jakoby zde všechno to učení, poznávání dostávalo své završení. To je nesmírně cenná zkušenost. Cesta, která začíná uvědoměním si toho, jak vnímáme Ježíše, končí až ve chvíli, kdy s ním smíme tvořit společenství jeho stolu. Nekončí poznáním, ale skutečně až společenstvím, tedy jakýmsi viditelným přiznáním se k tomu, že člověk patří ke Kristu. Tato cenná zkušenost je také důležitá. Pokud nás poznání Ježíše nevede až do společenství jeho stolu, tak je neúplné. Končí tím, že máme spoustu informací o Ježíšově životě a smyslu jeho díla. Jenže to přeci k životu

nestačí. Není přeci smyslem života poznat věci kolem Ježíše. Smyslem je poznat Ježíše samotného. To, že rozumíme jeho kříži nás ještě na cestu spásy nepřivede. Ostatně i u těch učedníků bylo vidět, že cosi se v nich hnulo až ve chvíli, kdy Ježíše poznali. Pak teprve tma netma vyráží zpět, aby se připojili k řadě svědků, kteří jej už také potkali a potvrdili jeho vzkříšení.

Příběh cesty do Emauz v sobě nese obraz i našeho života a následování. My jsme také stále někde na cestě a můžeme probírat události spojené s Ježíšovým životem. A můžeme o něm ledasco poznávat. Dokonce nás může mnoho věcí vést k cestě na venkov, tedy k jakési formě útěku ze společenství učedníků, které prožívá ne zrovna radostnou chvíli, které se pro nás stává poněkud těsné nebo sužující. Důvodů, proč by se člověk vydal mimo, se najde vždy několik. Proto není potřeba rozebírat, proč se člověk na takovouto cestu vydává. Mnohem důležitější je skutečnost, že na této cestě ho doprovází sám Ježíš. Ani to nemusí vědět. Alespoň zprvu. Nicméně právě toto Ježíšovo průvodcovství je počátek cesty zpět. V rozhovoru s Ježíšem si člověk smí uvědomit, co vlastně očekává a co k tomu očekávání Bůh dodává, po čem vlastně sám touží a kam jeho touhu směřuje Bůh. Pomalu tak přichází k tomu, co je opravdu důležité, je to společenství s Ježíšem, setkání se s ním jako s tím, který je Vzkříšený, živý. Nebude vždy viditelný našim očím, ale vždy bude tím, který nás posílí na naší cestě k životu. A přivede nás také zpět do společenství svých učedníků. To hraje v příběhu takovou ne zcela zřetelnou, ale přesto důležitou roli. Zásadním bodem je totiž stůl, u kterého se láme chléb a cesta do Jeruzaléma. To jsou právě odkazy ke společenství a tomu, že setkání se Vzkříšeným Pánem není bez společenství myslitelné, není smysluplné. Na druhou stranu jsme v bludném kruhu, pokud do našeho uvažování nevstoupí Ježíš se svým pohledem ve svém slovu. Jen on nám může ukázat nás i naše společenství z úhlu, který nevidíme, ale který je nesmírně důležitý. Smíme se vidět z venku, tedy v celistvosti a souvislostech. Je to pohled, který nám může vlít novou posilu a naději. A právě s takovým pohledem se můžeme setkat, když se k nám přidá Ježíš a když mu otevřeně povíme vše, co se nám prohání v mysli. On přeci naše názory nepřišel soudit, ale upřesnit a ukázat, kde v nich dáváme příliš důraz na sebe a své porozumění. Buďme vděční, že stejně jako ty dva na cestě do Emauz, i nás Ježíš provází a dává se poznat, když jej k sobě zveme a usedáme s ním k jednomu stolu.

Pane Ježíši, na všech našich cestách jsi s námi. A zůstáváš, když nám chybí síla. Jsi nám posilou a oporou. Prosíme dej, ať se ve tvém společenství smíme znovu posilovat zvěstí o vzkříšení a novém životu, který nám dáváš.

Amen.

Neděle 4.května 2014

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Pondělí, 29 Září 2014 08:55 - Aktualizováno Pondělí, 29 Září 2014 08:56
